

§ 315 ex. ř. (jejich výpočet viz Hartman, Exekuční řády, z r. 1925, str. 1.000) nepřichází zde žádná v úvahu zejm. ne poplatek o převodu majetku (§ 72 popl. zák. z 9. února 1850 č. 50 ř. z.), poněvadž složení kauce není převodem majetku, nýbrž zřízením zástavy. Zákonné právo zástavní pro daň rentovou vázne pak jenom na požitcích (§ 265 odst. 5 zák. č. 76/27). Pro pohledávky státní správy by mohlo ovšem býti ke kauci získáno právo, zejména cestou exekuce, ale jenom neprivilégované právo s prioritou teprv ode dne zabavení soudního resp. berního.

Žal. úřad jednal tudíž proti zákonu, jestliže při zjišťování tuzemské úhrady závazků stěžující si společnosti zde převzatých nepřihlížel ke kauci a z toho patrně usuzoval, že by mohl nastati případ čl. VIII. lit. c) cís. nař. č. 127/1865 ř. z., který by mohl podle čl. IX vésti k odvolání přípouštěcího prohlášení a tedy podle výkladu obsaženého v nál. Boh. A. 8.894/31 také k nepřipuštění společnosti k obchodování v tuzemsku.

Měl-li však žal. úřad na mysli, že veškeré tuzemské jmění společnosti i s připočtením složené kauce nestačí k úhradě zdejších pojistných závazků společnosti, byl povinen podle § 70 vl. nař. č. 8/28 svoje rozhodnutí odůvodniti, t. j. měl uvést konkrétní skutečnosti, které vzal za základ svého úsudku, zejména tedy ciferně označiti onu částku, která po jeho názoru tvoří tuzemské jmění společnosti, s nímž se dá počítati jako s jměním použitelným ke krytí pojistných závazků pojišťovnou zde převzatých. Této povinnosti není úřad zbaven tím, že v daném případě jest stranou pojišťovací společnost, která — jak mínil zástupce žal. úřadu — si může ze svých bilancí sama o tom utvořiti úsudek; neboť tento úsudek může vycházeti ze skutkových podkladů rozcházejících se s předpoklady, na nichž žal. úřad založil svoje rozhodnutí.

Tímto nedostatkem nař. rozhodnutí byla st-lce ztížena obrana a nss-u bylo znemožněno přezkoumati tento výrok.

Vzhledem k tomu, co uvedeno, neobstojí žádný z důvodů, o které žal. úřad opřel své rozhodnutí, pročez je bylo zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.141.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss - em: Osoba navržená majitelem živnosti hostinské za náměstka nemá právního nároku na kladné vyřízení návrhu toho.

(Nález ze dne 12. listopadu 1932 č. 16.338.)

V ě c: Otakar J. v P. (adv. Dr. Kar. Šebesta z Prahy) proti ministerstvu obchodu o schválení zástupcem v živnosti hostinské a výčepní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Magistrát hlavního města Prahy výměrem z 21. května 1928 žádosti Marie B. ze schválení st-le jako zástupce živnosti hostinské v č. pop. nevyhověl, poněvadž nebyl předložen průkaz způsobilosti ani doklad o osvobození od předložení jeho ve smyslu ustanovení zákona č. 112/27 a, jak st-l protokolárně u úřadu prohlásil, doklady ty předložiti nemůže. Výměr tento byl v dalším pořadí stolic správních, posléze nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle § 55 živn. ř. může živnostník svoji živnost provozovati také náměstkem nebo ji propachtovati. Náměstek nebo pachtýř musí míti stejnou způsobilost k provozování živnosti jako majitel živnosti sám. Proto je majitel koncesované živnosti povinen vyžádati si schválení živn. úřadu, při čemž platí o živnosti hostinské ustanovení § 19 živn. ř. Zákon tudíž vyhlašuje majiteli živnosti právo, živnost provozovati náměstkem nebo ji propachtovati a jen on (majitel živnosti) může žádati, aby úřad schválení k tomu udělil, a proto také jedině on, resp. jeho právo může býti odepřením úřadu po té stránce dotčeno.

Zákon neposkytuje tudíž osobě, která byla označena za náměstka, žádného právního, proti rozhodnutí uplatnitelného nároku na to, aby žádost za schválení jeho náměstkem byla příznivě vyřízena (srovn. Boh. A 1520/20).

Z tohoto důvodu nemohlo býti nař. rozhodnutím porušeno nějaké subj. právo st-le, a vychází-li stížnost z názoru opačného, jest bezdůvodná.

Č. 10.142.

Vojenské věci: Jak jest postupovati při rozhodování o nároku vojenského gážisty v záloze na zaopatřovací požitky, zejména co do způsobilosti k přiměřenému občanskému povolání?

(Nález ze dne 12. listopadu 1932 č. 16.948.)

Prejudikatura: Boh. A 8271/29, 9857/32, 9862/32 a j.

Věc: Arnošt L. v B. (adv. Dr. Jindřich Lebeda z Líberce) proti ministerstvu národní obrany o zaopatřovací požitky.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítlo mno st-lovu žádost z 26. ledna 1930 o přiznání vojenských zaopatřovacích požitků z těchto důvodů: »Superarbitrací, která byla konána dne 15. června 1923, bylo prokázáno, že vady, jež byly zjištěny, vznikly před nastoupením do činné vojenské služby a že jste činnou službu vojenskou již nekonal. Nepozbyl jste tedy vojenskou službou schopnosti k přiměřenému občanskému povolání a nemáte podle §§ 97, 98 a 16 zák. č. 76/22 nároku na vojenské platy zaopatřovací (výslužné).«

Stížnost spatřuje vadnost řízení především v tom, že prý nař. rozhodnutí není náležitě odůvodněno, dále v tom, že předpoklady nař. rozhodnutí, jakoby vady st-lovy, zjištěné superarbitrací z 15. června 1923, byly vznikly před nastoupením činné služby vojenské a jakoby st-l byl přiměřeného občanského povolání schopen, jsou prý úplně nesprávné a v odporu se skutečností a tím i vývody na nich založené.

Námítku vadnosti řízení pro nedostatek odůvodnění nař. rozhodnutí neshledal nss důvodnou. — — —

Nss shledal však řízení vadným po jiné stránce.